

WAPROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

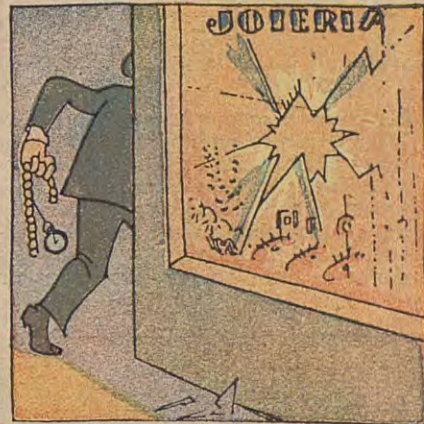
EL GANDUL

En Rafeques era un gandul. Per no treballar hauria estat capaç de qual-sevol cosa. Vivia del dot de sos pares.

Però arribà un dia que en Rafeques es trobà sense un cèntim. Aquell dia en Rafeques per no treballar va robar.

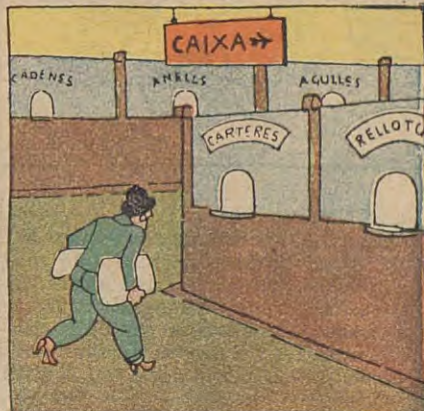
Començà per un plàtani i aviat netejà una joieria. Avorrint el treball cregué que això era el més encertat ▲

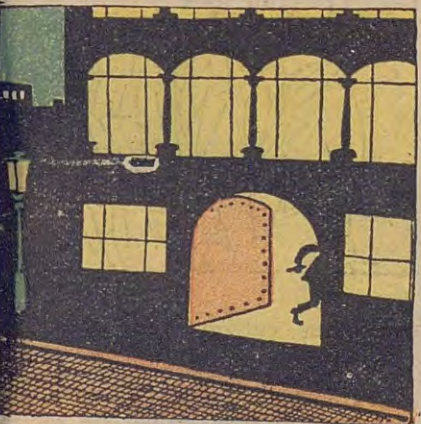
Cercà companys com ell. Un dia saquejà un banc. Després sentí desitjos d'ampliar el negoci i llogà lladregots.

Per organitzar els robatoris a la moderna muntà una oficina. Allí es portava el registre de les operacions.

Passà un any; l'oficina tingué d'ampliar-se. En Rafeques en lloc de reparar el dany fet continuava el robatori.

Fou tal el desenrotllament del negoci que les oficines eren obertes dia i nit i en Rafeques s'hi passava setmanes senceres sense dormir,

Entre això i disgustos, car tot sovint es veia obligat a despatxar empleats perquè el robaven, el mateix dia que l'anaven a empresonar caigué malalt.

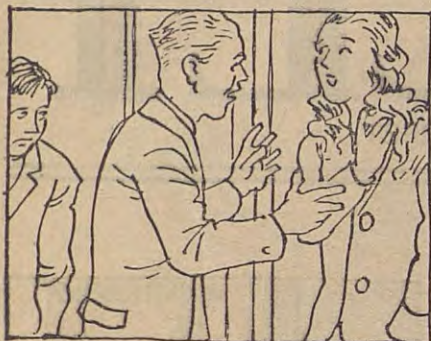
«Ja ho veu!—digué al metge—i tot per no treballar!»—«Doncs, miri—respongué aquest—el que té vostè és un excés de treball. I d'un excés de treball va morir.

Història d'un cira-botes il·lustre

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

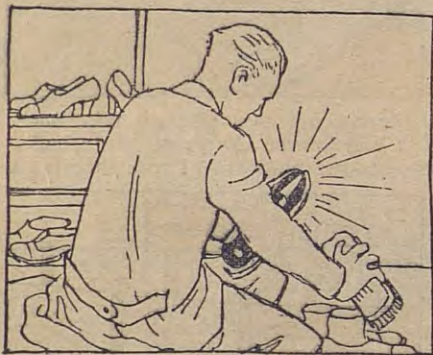
Sermana de Joan, que acudí a la cambra, i en veure un cirabotes en tanta camaraderia amb el seu germà, altiva com era, no sabé estar-se de manifestar el seu despreci: — Què hi fa aquest perdulari, aquí a casa? En Betum quedà tot humiliat i mirà els ulls del seu client, com volent-li trobar

una expressió d'apoi. I no s'equivocà, perquè en Joan, ofès pel desaire a un bon xicot que no tenia altra tara que no haver nascut ric, replicà, indignat: — Sàpigues que no és cap perdulari, és un amic meu, modest, però tan digne com vosaltres... — I afegí: — Encara potser t'hi casaràs.

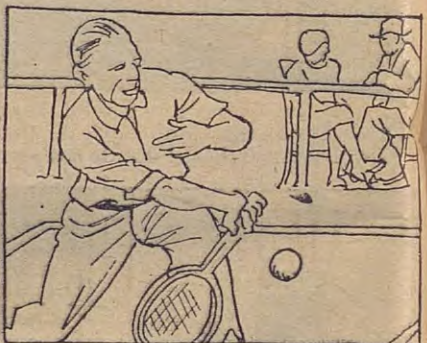
— Déu me'n guard!... El que faré és dir a la mamá, quan vingui, amb la mena d'amics que honores la casa! — I sortí tirant la porta d'una revolada, puix que mostrant la seva grolleria creia donar mostra de la seva dignitat ofesa. En Betum quedà tot escorregut i prom té a Joan que no

aniria més a casa seva per a evitar-li desagradables escenes amb la família. En Joan, amb més ganes que mai, s'aplicà a perfeccionar la fórmula i es passava grans stones enllustrant les sabates de la família, per a fer experiments. Fins el senyor París arribà a preocupar-se per la dèria del seu fill:

— Jo em creia arribar a tenir un fill químic i veig que m'hauré d'aconterar amb un cirabotes!... Però en Joan ho suportava tot, i com que els estudis no se'n ressentien no li havia motiu perquè el seu pare s'hi encaparrés massa seriosament.

La qui n'estava més amoïnada era la Ramoneta, que hauria volgut que el seu germà es fes amb n'Abelart Galceran, que era un «pollo bien», si bé no gaire intel·ligent, almenys un excel·lent conductor de moto i un gran passejador de la Diagonal i Passeig de Gràcia.

Quan la fórmula d'en Joan fou del tot satisfactòria, en Betum, en la seva barraca, es dedicà a elaborar-la en quantitat i la venia als seus companys de professió, amb ço que pensà que podia considerar-se un verdader industrial i comerciant. El cas fou que la pasta d'en Betum va adquirir tan

prestigi' que en Betum va haver de plegar la central de la Universitat per dedicar-se únicament a la «fàbrica». Tot el que estalviava i la part que li tocava a Joan ho entregava a aquest, el qual no deixava de meravel·lar-se de la prosperitat del negoci, fins al

punt que, enterat el senyor París, es féu presentar en Betum i es plantejà l'assumpte seriosament, proposant local i material adequat i organitzant les coses en tota forma. En Betum deixà d'ésser en Betum per a convertir-se en Pepet Vilatorra, un dels tres socis de la casa París i Vilatorra.

(Acabarà.)

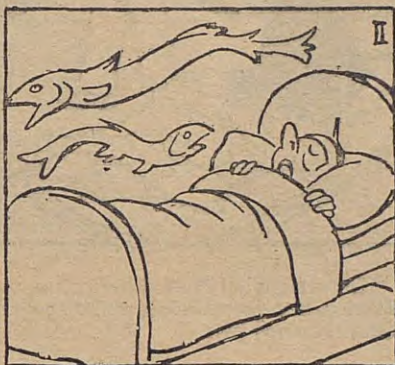
Pesca grossa

Dibuixos d'En CORNET

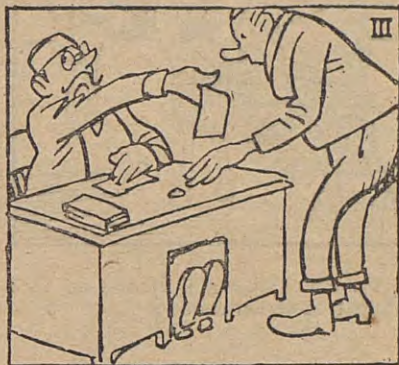
per En GUILLEM D'OLORÓ

En Pere Lluç era un pescador de canya ple de bona vo untat, que es passava hores i hores assegut a s rocs de l'escullera sostenint la canya que de tant en tant li proporcionava alguna llissara escadussera.

El seu ideal era pescar cada dia peixos més grossos, i com que les aigües de Marvella, mes plenes d'hams que de peixos, no satisfieien les seves aspiracions, somiava poder anar algun dia a païssos més afavorits per la

natura esa marítima amb peixos de mig metre per amunt.

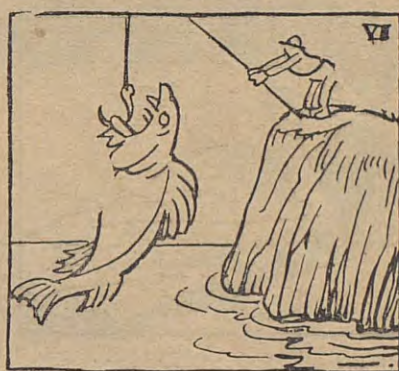
Hèus aquí que la Societat de Pescadors Pacients comprà un bitllet de la rifa, i en Pere Lluç en prengué una bona participació. El dia del sorteig

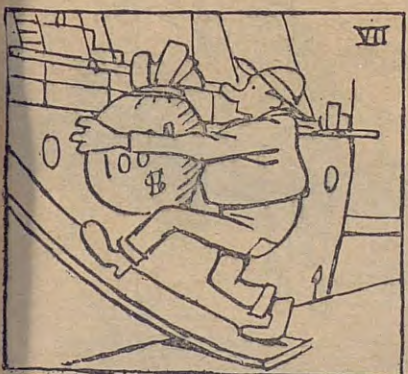
el nostre heroi estava pescant com de costum quan arribà corrent el subsecretari de la Societat que a tots els pescadors de l'escullera els anava cridant la fausta nova: Hem pescat la primera!

— Doncs jo he pescat la segona! — cridà en Pere Lluç, traient de l'aigua la llissara número dos d'aquel matí. Però aviat compregué el veritable significat dels crits del secretari i restà admi at i entusiasmat.

La primera! Això representava per a en Pere Lluç la realització dels seus somnis de tota la vida; poder visitar llunyanes terres per a pescar hi peixos grossos, llargs, enormes ..

No passa en gaires dies, que en Pere Lluç, havent cobrat la seva participació, s'embarcava per anar als mars del Sur on esperava pescar del-fins, tiburons, balenes i fins la fabu-

losa serp marina que tants l'han vist i ningú no hi creu. Per a dur a cap els seus projectes s'endua dotzenes de canyes, quilòmetres de fil i quilos d'hams de tota mena a més de sa a-

brets diversos, harpons, xarxes i dos o tres caixes plenes de llaunes de marisc en conserva per a servir d'esquer.

(Acabarà)

EL RELLOTGE

En Nofre anava al mercat de Vich muntat en el seu ruc.

En arribar a l'Hostal del poble va dir al vailet que el cridés aviat perquè tenia el temps just.

«Estigui tranquil» va dir el vailet, «ja sentirà el gall que come ça a cantar a les dues i no deixa dormir a ningú».

Confiat, es va adormir en Nofre somniant amb ésser el primer d'arribar al mercat.

Quin no fou el seu disgust quan en despertar-se va veure que era ple migdia!

Després de pagar el compte, va anar a la quadra a cercar l'ase, emprant el camí tot empipat.

Tenint la precaució abans d'agafar el gall i torçar-li el gnyot.

A mig camí es trobà amb en Tòfol que venia ja del mercat. Varen enraonar una estona i en despedir-se li va dir:

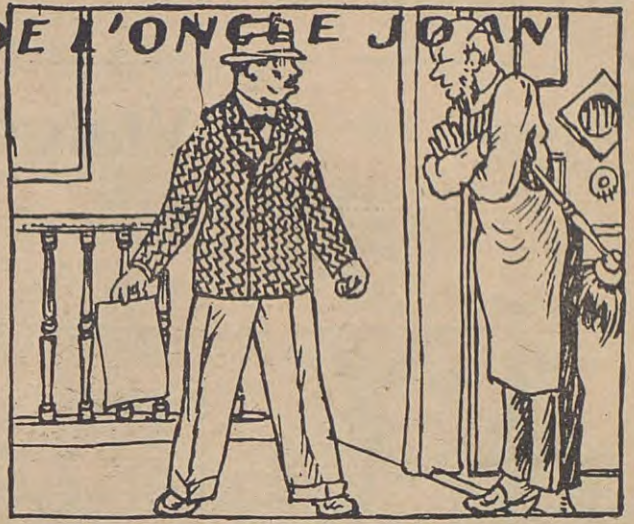

— On vas a passar la nit?
— A l'Hostal del poble. Vols quelcom?
— Si, els hi dius que m'emporto el rellotge a arreglar, perquè atrassal!

LES HISTORIES DE L'ONCLE JOAN

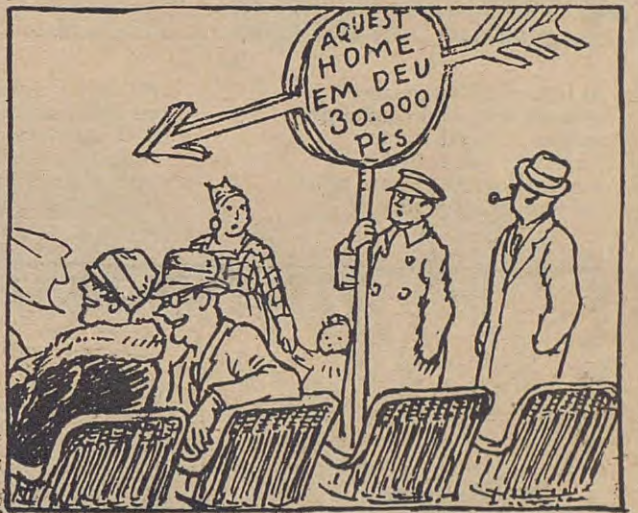
Una vegada hi havia un senyor que adorava el diner. Trigaria enormement a pagar qualsevol factura, perquè li recava desprendre's de la més petita de les seves monedes.

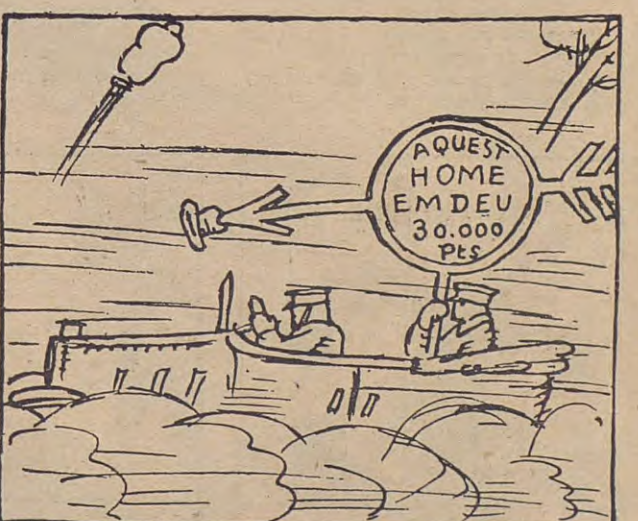
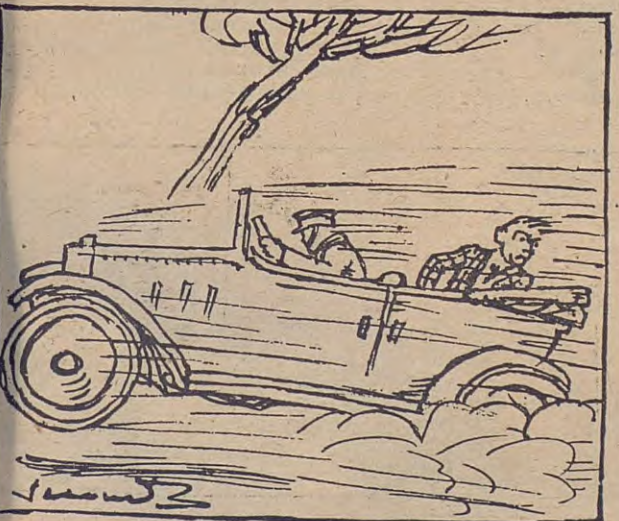
Un industrial a qui devia trenta mil pessetes, cansat de les excuses que un diu darrera l'altre havia d'escoltar de llavis del criat, va resoldre venjar-se i cobrar al mateix temps.

Un matí que el senyor estava assegut al Passeig de Gràcia pre-ent tranquilament el sol, va reparar que tothom se'l mirava i reia. Què serà, què no serà? A l'últim va adonar-se de la cosa: Un d'aquells homes de la fletxa l'estava apuntant ja feia estona.

Era el mateix industrial que havia adoptat aquell vestit i s'havia fet fer aquella fletxa per tal de posar en evidència i fer públiques les facècies del mal pagador, a veure si així podria treure-li els diners.

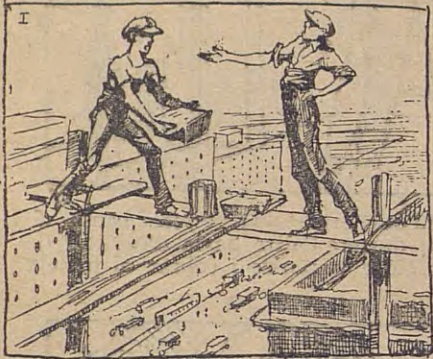

Foll de ràbia i vergonya el senyor trampós va precipitar-se a un auto de lloguer i va fugir a tot gas. Però l'industrial va fer altre tant en un segon auto...

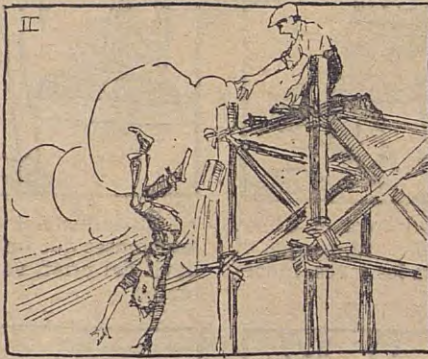
...i el senyor aviat va comprendre que fugint no feia altra cosa que passejar el seu descredit per tot Barcelona. I que el compte del taxi pujava, pujava... I va resignar-se a vagar.

Viatge llarg

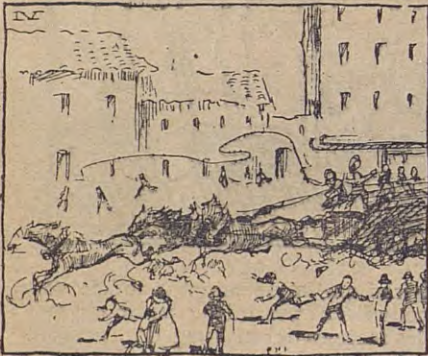
I
Al bell cim d'un gratacel sota un vent fred com el gel anaven acabant l'obra un paleta i un manobre cantant tots dos com a grills indiferents als perills.

II
De sobte; el vent abocà un pot d'aigua que mul a la biga on era el manobre amb l'aigua rellisca. i, pobre! cau pel dret cap al carré sans temps d'agafar-se en rê.

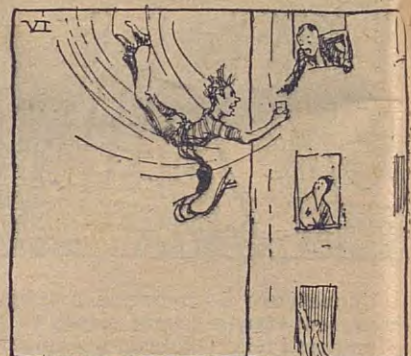
III
El paleta se n'adona i als bombers ja telefona perquè vinguin amb afany mentre el seu pobre company va davallant al carrer on no quedarà sencer.

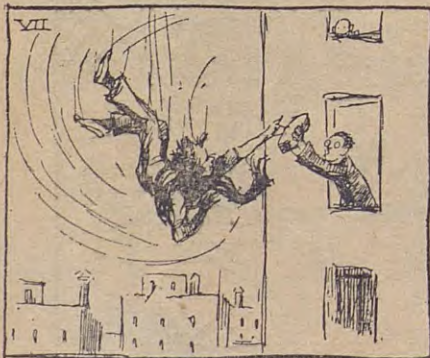
IV
Els bombers han contestat que ja vénen aviat i surten a pas pressós per salvar el miseriós. Quan ells passen amb premura la circulació s'atura.

V
El manobre, mentrestant els pisos va davallant. A les finestres, la gent mira aquell fet imponent i ell saluda molt galant quan els passa pel davant.

VI
Mister Ios guarda amagat aiguardant del refinat i quan passa per allà el manobre que avall va li ofereix un bon gotet per matar l'ensurt i el fred,

VII
M's avall, el doctor Mata surt revestit de la bata a dar-li glassa i cotó per quan rebí del crostó. A tal previsió agraït El manobre ha proveït.

VIII
Ja surt a una altra finestra un senyor que crida:—Mestre! Si em fa fer l'enterrament daré un preu molt convincent. Sóc l'agència funerària «La Necròpolis Primària».

IX
Quan el manobre abaix és ja l'esperen els bombès amb el llençol estirat que suau l'ha arreplegat. I encara el volen renyar perquè els ha fet esperar.

AL PAIS DE LES PEL·LICULES

El valent «cow-boy» Enric Rak, més conegut pel nom de Mataset, travessava un dia pel desert rocós d'Arizona a cavall del seu fidel «poney» en direcció a un acampament de ramadeis isolat a les planúries llunyanes.

El dia era calorós i el camí llarg. No hi havia enlloc la més petita font ni pou per a calmar la set que els devorava tant a ell com al cavall. Si allò seguia gaire estona caurien retuts sense poder continuar la penosa caminada.

Aviat, però, a la llunyania veié Enric Rak un grupet d'arbres en mig del desert que denotaven la presència d'una font. Cap allà féu adreçar els passos al seu cavall, el qual advertint també la proximitat de l'aigua empenyé un trot llarg cap al lloc cobejat.

Però quan hi foren a prop Enric Rak veié que li era impossible d'arribar-hi perquè l'en separava un profund xaragall de parets llises que s'obria en les roques calcinades. Era massa ample perquè el cavall el pogués saltar i massa abrupte per poder-lo travessar a peu.

I per acabar-ho de complicar, veié que entorn de la font hi havia acampats uns quants centenars dels terribles indis Peus Grossos que sens dubte duïen molt males intencions.

Mentre Enric Rak rumiava la manera de resoldre unes dificultats tan grosses, els indis varen adonar-sé de la seva presència i agafant les armes corregueren a atacar-lo. Naturalment que tractant-se d'indis, l'atac el varen fer en filera india, o sigui d'un a un l'un darrera l'altre.

Enric Rak el va veure venir i preparà la seva carrabina. Era impossible que arribessin fins allà on ell era per mor del xaragall que els separava però amb les fletxes podien malferir-lo. Per això, prengué refugi darrera unes roques i féu ajeure el cavall. Després es posà els cartutxos a l'abast de la mà i enfilà la carrabina cap als indis.

Aquests arribaven ja a l'altra banda del xaragall. Enric Rak disparà i matà el primer, el qual caigué al fons del precipici. Després matà el segon després el tercer, després...

Un a un, així que arribaven a la vora del xaragall i anaven caient víctimes de l'admirable punteria d'Enric Rak. Llurs cadàvers, al fons, formaven

ja una pila imponent que a cada moment augmentava.

Però ells, amb la tossuderia característica de llur raça, no renunciaven a l'atac, sinó que cada un que queia un altre venia a rellevar-lo de seguida sense altre efecte que caure també.

Ja en quedaven pocs i la pila de cadàvers arribava quasi a omplir el pregon xaragall. I Enric Rak seguia disparant fins que caigueren els darrers.

Llavors s'aixecà, netejà la carrabina, recollí els cartutxos, féu aixecar el cavall i donà una mirada a la seva obra de mort.

Oh alegria! Tan gros era el munt de cossos morts, que emplenava del tot el barranc i li feia de pont que invitava a passar a la cobejada font! Estava salvat del perill de morir de set després de salvar-se del de morir a mans dels Peus Grossos!

DEIXEBLE APROFITAT

L'avar Penyes veié un anunci que deia que el professor E Stalwy donava classes d'Economia. De seguit hi anà a matricular-se.

— Ara li donaré la primera lliçó. Segui — digué el professor.

L'avar s'assegué i el professor apagà la llum.

— Per què l'apaga—féu en Penyes

— Per estalviar. Com que no hem de fer més que parlar, no ens cal la llum.

Llavor el professor oí un soroll de roba.

— Què fà? — preguntà.

— Em trec les calces respongué en Penyes — perquè ja que estem a les fosques, puc estalviar de gastar-les

LA CIRURGIA A L'EDAT DE LA PEDRA

— No us mogueu, que vaig a anestesiav-vos.

De «Pêl Mêle»

Gran concurs d'ombres xinesques

705 — J. Vilarrasa

706 — Pere Duran

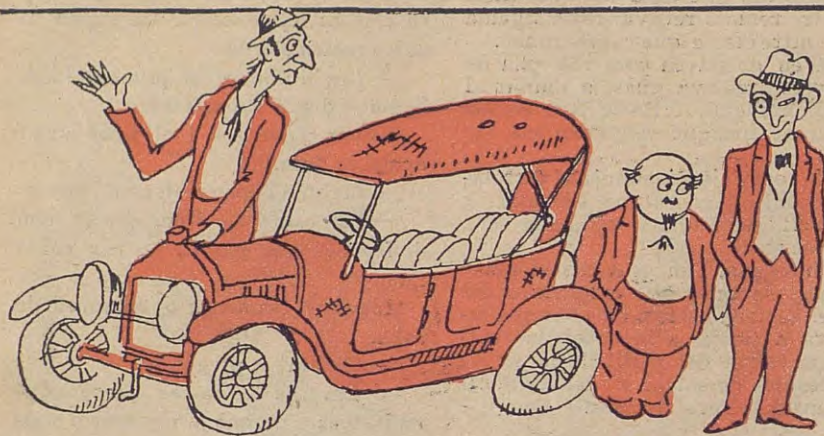
707 — Joan Torrents

708 — Bartomeu Serra

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Aquí es demostra, senyors,
com d'un auto se'n fan dos.

Aquest Ford tan espatllat
per dos duros els l'han dat.

— Desenrotllarà, senyors,
vint cavalls (prò cavalls morts).

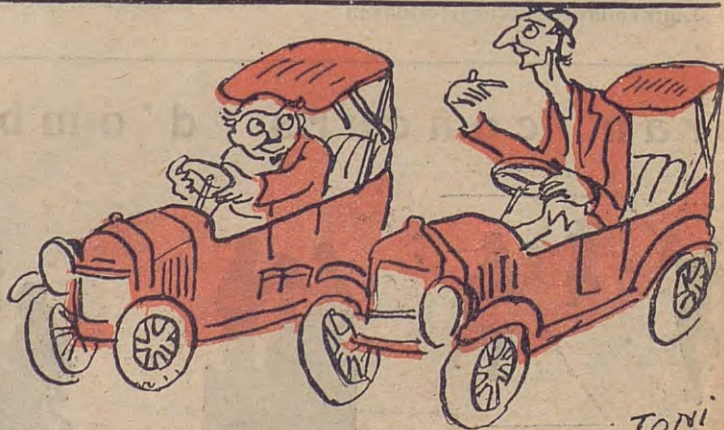
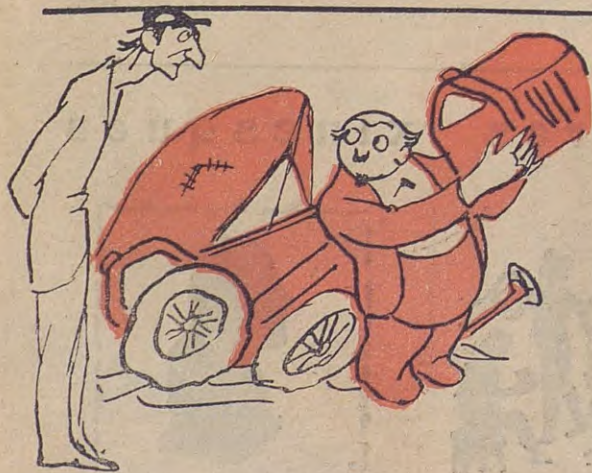
Mentre anava caminant
peces anaven saltant.

I un drapaire que els segueix
aviat en fa un bon feix.

En Balaga s'ha girat
i son maneig ha obirat.

I després de molt cridar
les peces es fan tornar.

TONI

— Mira, ara les muntarem
— I, vols dir que ja en sabrem?

Quan totes les han muntat
un altre auto ha resultat.

— Noi, per fer negocis forts
posarem cria de Fords!